Diari de la neu, 20/04/20

Esquiar en companyia del coronavirus

Família esquiant a La Molina *Autor/a: Diaridelaneu.cat*

Fa uns dies que un estudi publicat a la revista "Science", i del qual la setmana passada a La Vanguàrdia se'n van fer ressò, deixava entreveure una societat que, a conseqüència de la Covid-19, potser esdevindrà menys social, més familiar i vivint certs períodes de confinament intermitents durant un parell d'anys.

Tot això mentre no hi hagi vacuna, és clar. Res que no puguem arribar a intuir. Però mentre no arriba la solució definitiva tots voldríem saber com haurem de fer vida en aquest context mentre no podem tornar a una vida 100% normal. Encara que alguns ja ens avisen que el modus vivendi d'abans del coronavirus potser ja no tornarà a ser exactament com abans de la seva aparició.

En el cas dels qui ens agrada la muntanya i la neu, i en el supòsit que el confinament total o parcial no acabi abans d'aquesta primavera, o potser la del 2021 o la del 2022, tal com adverteix l'esmentat estudi, no només volem saber com ho hem de fer per viure i treballar en aquestes condicions, sinó que ens agradaria saber quan i com podrem tornar a fer el que més ens agrada als lectors d'aquest diari: gaudir de la neu.

Davant d'aquest escenari hipotètic en el qual el virus no desapareix, i que pot repuntar a partir de la tardor i que, a més, el distanciament social-físic serà necessari, som molts els que ens preguntem què passarà amb activitats com els esports d'hivern.

Igualment sembla força clar que, tard o d'hora, l'activitat econòmica i amb ella la del turisme, un dels motors econòmics al Pirineu, s'hauran de reactivar. O sigui, que haurem de conviure i treballar amb la Covid-19, i ho farem amb un confinament que s'allargarà però que serà menys estricte.

En resum: sembla que podrem tornar a treballar i previsiblement podrem esquiar, però, de quina manera aquesta segona qüestió?

De moment tot és secretisme i ningú del sector vol avançar amb quines mesures s'està valorant aplicar de cara a aquest esquí que, com anar a treballar i com a activitat econòmica que també és, haurà de conviure amb el coronavirus.

Per als qui han de decidir sobre diverses qüestions concretes sobre el terreny encara és aviat per donar respostes. Directius o càrrecs amb alguna responsabilitat en el sector no es volen precipitar. Diuen que encara hi ha marge abans de prendre decisions de cara a una temporada que, a l'hemisferi nord, li falten set mesos. I que potser les estacions de l'hemisferi sud o l'esquí d'estiu a les glaceres alpines ja ens donaran les pautes de comportament sobre com hauran de ser els esports de neu (sense vacuna) a la temporada 2020-21.

No només hi treballen les patronals del sector. També els respectius governs i autoritats sanitàries. Hi haurà solucions, segur, però ningú vol avançar quines seran, encara que més o menys tothom pot imaginar-se com podrien arribar a ser.

La bona notícia és que aquesta setmana passada van arribar notícies d'estacions d'esquí que ara com ara estan obertes (veure notícia) i ho estan fent de forma compatible amb la permanència de la Covid-19.

A casa nostra, a la Costa Brava, ja s'està pensant en el turisme post-coronavirus per aquest mateix estiu. Sabem que de cara a la reobertura hi haurà uns nous protocols sanitaris i de comportament social als quals s'hi hauran d'adaptar clients, hotels i restaurants.

Ben mirat en aquestes setmanes tots hem llegit alguna cosa al respecte. Alguns ho hem debatut i especulat amb amics, aficionats i professionals del sector. I tots ens hem imaginat per uns moments com es podria resoldre el tema. Al capdavall tots en som part afectada i hem viscut en primera persona en els darrers trenta dies diferents experiències "anti-contagi".

Les hem viscut per anar a comprar al supermercat o per anar a treballar. Hem acceptat sense problemes el fet de sortir de casa amb guants i mascaretes per anar a comprar al supermercat. I després, a la tornada, ens hem rentat les mans i ens hem posat desinfectant.

I la reflexió i pregunta que tots ens fem és: no hem estat fent el mateix quan hem pujat a esquiar?

La resposta així ho suggereix. Ens hem posat casc, buff, màscara i guants. Més tapats que no pas ara, per descomptat. I quan hem tornat a casa molts ens hem posat una crema protectora o rehidratant i també ens hem rentat les mans. Quina diferència hi ha, doncs, per un esquiador, el fet de vestir-se per a conviure amb el coronavirus amb el fet d'anar a esquiar i protegir-se del fred?

En qualsevol cas, dins el sector hi ha molta prudència en avançar cap classe d'informació. Però que ningú ho dubti, tornarem a esquiar. El que no sabem és quan exactament ni de quina manera.

Això sí, ens podem imaginar que **no tornarem a veure cues per comprar els forfets**. De fet, ja avui hi ha moltes opcions per evitar-ho. El que potser provocarà el nou context és accelerar la fórmula d'una compra anticipada que en molts casos ja s'estava fent.

Dinar en un restaurant de pistes tampoc deurà ser massa diferent, cal suposar, de com ho haurem de fer en un restaurant del nostre carrer o el d'un passeig marítim el pròxim mes d'agost.

Que caldrà ordenar les cues als remuntadors? Hi ha estacions que fa temps que ho fan. Si a més hi afegim que potser es regularà l'afluència o es dosifica, el problema deixarà d'existir. O potser caldria **començar a canviar la mentalitat d'esquí de cap de setmana i esquí feiners** aprofitant un entorn laboral que possiblement també canviarà per l'efecte coronavirus. L'altra qüestió és saber si en regular els aforaments la viabilitat econòmica pot quedar per sota el límit de la rendibilitat.

Si a tot això hi afegim que ja hi ha qui parla d'un **passaport sanitari** i d'un **control amb l'ajuda dels nostres GPS**, sembla clar que esquiarem però de manera més controlada. Monitoritzada, diuen ara. Però esquiarem.

Mentre no trobem la solució definitiva **potser sí que serà un esquí més solitari.** L'ús dels remuntadors en podria ser la part més visible. La clientela potser serà més local. Però, tot i en el pitjor dels escenaris amb què apunta l'estudi amb el qual hem començat aquest article, l'esquí com a activitat turística i de lleure té una importància econòmica massa important al Pirineu i als Alps com perquè no s'hi trobi una solució que ho faci compatible.

I no oblidem que, com a activitat esportiva i de lleure, deu ser una de les poques que ens podem permetre fer sols, en parella, amb amics o en família. Amics a part, no és aquest el tipus de vida que estem portant en aquest període de confinament?

L'esquí post-coronavirus haurà d'evitar les massificacions i esdevenir més ordenat (Foto: arxiu diaridelaneu).